

Бернска конвенција о заштити књижевних и умјетничких дјела
од 9. септембра 1886. године, допуњена у Паризу 4. маја 1896,
измијењена у Берлину 13. новембра 1903, допуњена у Берну 20. марта
1914, измијењена у Риму 2. јуна 1928, у Бриселу 26. јуна 1948, у
Штокхолму 14. јула 1967. и у Паризу 24. јула 1971. године

Земље Уније, подједнако прожете жељом да што је могуће ефикасније и подударније заштите права аутор̄а на њихова књижевна и умјетничка дјела, признајући значај рада Конференције за ревизију одржане у Штокхолму 1967. године, одлучиле су да измијене акт усвојен на конференцији у Штокхолму, остављајући потпуно неизмијењене његове чланове од 1 до 20 и од 22 до 26, досљедно томе, потписани пуномоћници, пошто су поднијели своје пуномоћи нађене у доброј и прописаној форми, сагласили су се у сљедећем:

Члан 1

Земље на које се примјењује ова конвенција оснивају Унију за заштиту права аутор̄а на њихова књижевна и умјетничка дјела.

Члан 2

1) Изрази „књижевна и умјетничка дјела” обухватају све творевине из књижевне, научне и умјетничке области, без обзира на начин и облик њиховог изражавања, као што су: књиге, брошуре и остали списи; предавања, говори, разговори и друга дјела исте природе; драмска или драмско-музичка дјела; кореографска и пантомимска дјела; музичке композиције са ријечима или без њих; кинематографска дјела с којима су изједначена дјела изражена поступком сличним кинематографији; дјела из области цртања, сликарства, архитектуре, вајарства, резбарства, литографије; дјела из области фотографије с којима су изједначена дјела изражена поступком сличним фотографији; дјела примијењене умјетности; илустрације, географске карте, планови, скице и пластична дјела која се односе на географију, топографију, архитектуру или науку.

2) Међутим, законодавствима земаља Уније је остављено да пропишу да ће књижевна и умјетничка дјела, или једна или више категорија између њих, бити заштићена само ако су фиксирана на материјалној подлози.

3) Заштићена су као оригинална дјела преводи, адаптације, музички аранжмани и друге прераде књижевног или умјетничког дјела, али без штете за права аутор̄а оригиналног дјела.

4) Законодавствима земаља Уније је остављено да одреде заштиту која ће се признавати званичним текстовима из законодавне, административне или судске области, као и званичним преводима ових текстова.

5) Збирке књижевних или умјетничких дјела, као што су енциклопедије и антологије које према избору и распореду садржине представљају интелектуалне творевине, заштићене су као такве, без штете за права аутор̄а на свако од тих дјела која чине саставни дио ових збирки.

6) Поменута дјела уживају заштиту у свим земљама Уније. Ова заштита врши се у корист ауторā и њихових носилаца права.

7) Законодавствима земаља Уније је остављено да утврде област примјене закона која се односи на дјела примијењене умјетности и индустријске цртеже и моделе, као и на услове под којима ће таква дјела, цртежи и модели бити заштићени, водећи при томе рачуна о одредбама члана 7 став 4 ове конвенције. За дјела која су заштићена искључиво као цртежи и модели у земљи поријекла може да се у некој другој земљи Уније тражи само специјална заштита призната у овој земљи цртежима и моделима; међутим, ако таква специјална заштита није призната у овој земљи, ова дјела ће бити заштићена као умјетничка дјела.

8) Заштита према овој конвенцији не примјењује се на дневне новости или на разне вијести које имају карактер обичних извјештаја штампе.

Члан 2bis

1) Законодавствима земаља Уније је остављено да дјелимично или потпуно искључе из заштите, предвиђене у члану 2 ове конвенције, политичке говоре и говоре одржане у току судских расправа.

2) Исто тако, законодавствима земаља Уније је остављено да утврде услове под којима ће предавања, разговори и друга дјела исте природе која су јавно изречена моћи да буду репродукована путем штампе, емитована путем радио-дифузије, преношена јавности путем жица и да буду предмет јавног саопштења предвиђеног у члану 11bis став 1 ове конвенције, уколико је такво коришћење оправдано циљем који се жели постићи обавјештавањем.

3) Међутим, једино аутор ужива искључиво право да своја дјела, поменута у ст. 1 и 2 овог члана, скупи у збирке.

Члан 3

1) Сходно овој конвенцији, заштићени су:

а) аутори држављани једне од земаља Уније за своја објављена или необјављена дјела;

б) аутори који нису држављани једне од земаља Уније за дјела која први пут објављују у једној од ових земаља или, истовремено, у једној земљи ван Уније и у једној земљи Уније.

2) Аутори који нису држављани једне од земаља Уније, али који имају уобичајено пребивалиште у једној од њих, изједначени су, ради примјене ове конвенције, са ауторима држављанима те земље.

3) Под „објављеним дјелима” треба подразумијевати дјела издата са пристанком њихових аутора, без обзира на начин израде њихових примјерака, ако је стављање на располагање ових примјерака било такво да задовољава потребе јавности, водећи при томе рачуна о природи дјела. Приказивање неког драмског, драмско-музичког или кинематографског дјела, извођење неког музичког дјела, јавно рецитовање књижевног дјела, пренос или радио-дифузија књижевних или умјетничких дјела, изложба неког умјетничког дјела и изградња неког архитектонског дјела – не представљају објављивање.

4) Сматра се да је неко дјело истовремено објављено у више земаља ако је објављено у двијема земљама или у више земаља у року од тридесет дана од његовог првог објављивања.

Члан 4

Сходно овој конвенцији, чак и ако нису испуњени услови предвиђени у члану 3 ове конвенције, заштићени су:

а) аутори кинематографских дјела чији произвођач има сједиште или уобичајено пребивалиште у једној од земаља Уније;

б) аутори архитектонских дјела саграђених у једној земљи Уније или дјела графичких и пластичних умјетности која чине саставни дио непокретности која се налази у земљи Уније.

Члан 5

1) У погледу дјела за која су заштићени овом конвенцијом у земљама Уније, осим земље поријекла дјела, аутори уживају права која закони ових земаља сада признају или ће касније признати својим држављанима, као и права специјално призната овом конвенцијом.

2) Уживање и вршење ових права не подлијежу никаквој формалности; оно је независно од постојања заштите у земљи поријекла дјела. Према томе, ван одредби ове конвенције обим заштите и правна средства загарантована аутору ради заштите његових права искључиво се одређују законодавством земље у којој се заштита тражи.

3) Заштита у земљи поријекла дјела потврђује се националним законодавством. Међутим, ако аутор није држављанин земље поријекла дјела за које је заштићен према овој конвенцији, у тој земљи имаће иста права као и домаћи аутори.

4) Као земља поријекла дјела сматра се:

а) за дјела која су објављена први пут у једној од земаља Уније ова посљедња земља; међутим, у случају да су дјела објављена истовремено у више земаља Уније које дозвољавају различита трајања заштите, сматраће се да је то она земља чије законодавство даје најкраћу заштиту.

б) за дјела објављена истовремено у једној земљи ван Уније и у једној земљи Уније ова посљедња ће се сматрати као земља поријекла;

ц) за необјављена дјела или за дјела која су први пут објављена у земљи ван Уније, а да нису објављена истовремено у једној земљи Уније, биће она земља чије законодавство даје најкраћу заштиту;

i) ако су у питању кинематографска дјела чији произвођач има сједиште или уобичајено пребивалиште у једној од земаља Уније, биће ова посљедња земља и

ii) ако су у питању архитектонска дјела саграђена у земљи Уније или дјела графичке и пластичне умјетности у склопу непокретности која се налази у земљи Уније, земља поријекла биће ова посљедња земља.

Члан 6

1) У случају да нека земља ван Уније не штити довољно дјела аутор̄а који су држављани једне од земаља Уније, земља Уније може да ограничи заштиту дјела оних аутора који су, на дан првог објављивања ових дјела, држављани друге земље и немају уобичајено пребивалиште у једној од земаља Уније. Ако земља у којој је дјело први пут објављено користи ово право, друге земље Уније неће бити обавезне да дјелима, која су тако подвргнута специјалном поступку, пруже већу заштиту од оне која им је призната у земљи у којој су први пут објављена.

2) Никакво ограничење, уведено на основу става 1 овог члана, не смије ићи на штету права која неки аутор буде стекао на дјело објављено у једној земљи Уније прије него што је ограничење ступило на снагу.

3) Земље Уније које, на основу овог члана, буду ограничиле заштиту права аутор̄а обавјештавају о томе генералног директора Свјетске организације за интелектуалну својину (у даљњем тексту: генерални директор) писменом изјавом у којој означавају земље у погледу којих је заштита ограничена, као и ограничења којима су подвргнута права аутор̄а држављана тих земаља. Генерални директор ово одмах саопштава свим земљама Уније.

Члан 6bis

1) Независно од имовинских права аутор̄а и чак после уступања ових права, аутор задржава право на признање да је он творац дјела и право да се противи сваком искривљавању, сакаћењу и другој измјени дјела или свакој другој повреди тог дјела, што би ишло на штету његове части или његовог угледа.

2) Права призната аутору сходно ставу 1 овог члана остају на снази после његове смрти, најмање до истека имовинских права аутора и моћи ће да их врше лица или установе овлашћени на основу националног законодавства земље у којој се заштита тражи. Међутим, земље чије законодавство, које је на снази у вријеме ратификације овог акта или приступања њему, не садржи одредбе које после смрти аутора обезбјеђују заштиту свих права признатих на основу става 1 овог члана, могу да предвиде да нека од ових права не остају на снази после смрти аутора.

3) Правна средства за заштиту права признатих овим чланом регулисана су законодавством земље у којој се заштита тражи.

Члан 7

1) Трајање заштите признате овом конвенцијом обухвата живот аутора и педесет година после његове смрти.

2) Међутим, за кинематографска дјела земље Уније могу да предвиде да трајање заштите истиче педесет година од када је дјело постало доступно јавности са престанком аутора, или у недостатку таквог догађаја који би наступио за вријеме од педесет година рачунајући од реализације дјела – трајање заштите истиче педесет година од ове реализације.

3) За анонимна дјела или дјела са псеудонимом трајање заштите признато овом конвенцијом истиче педесет година од када је дјело на дозвољен начин постало доступно јавности. Међутим, ако псеудоним који усвоји аутор не оставља никакву сумњу у погледу његовог идентитета, заштита траје онолико колико је предвиђено у ставу 1 овог члана. Земље Уније нису обавезне да штите анонимна дјела или дјела са псеудонимом за која може оправдано да се претпостави да је њихов аутор умро прије педесет година.

4) Законодавствима земаља Уније остављено је да одреде трајање заштите за топографска дјела и дјела примијењене умјетности уколико су заштићена као умјетничка дјела, међутим, ово трајање не може да буде краће од двадесет пет година рачунајући од реализације таквог дјела.

5) Рок заштите послје смрти аутора и рокови предвиђени у ст. 2, 3 и 4 овог члана почињу да теку рачунајући од тренутка смрти или од догађаја предвиђеног овим ставовима, али се трајање ових рокова увијек рачуна од 1. јануара године која долази директно послје смрти или поменутог догађаја.

6) Земље Уније имају право да пропишу дуже трајање заштите од трајања предвиђених у ст. 1 до 5 овог члана.

7) Земље Уније које су везане Римским актом ове конвенције, а својим националним законодавством, које је на снази у тренутку прописивања овог акта, признају краћа трајања заштите од трајања предвиђених у ст. 1 до 6 овог члана, имају право да их задрже у тренутку приступања или ратификовања овог акта.

8) У сваком случају, трајање ће бити регулисано законом земље у којој се заштита тражи; међутим, уколико законодавство те земље није друкчије одредило, оно не може да превазиђе трајање утврђено у земљи поријекла дјела.

Члан 7bis

Одредбе члана 7 ове конвенције примјењују се исто тако у случају кад ауторско право заједнички припада сарадницима на неком дјелу са изузетком да се узастопни рокови по смрти аутора имају рачунати од смрти сарадника који је посљедњи умро.

Члан 8

Аутори књижевних и умјетничких дјела заштићених овом конвенцијом уживају, за све вријеме трајања својих права на оригинално дјело, искључиво право да преводе или да дају одобрења за превођење својих дјела.

Члан 9

1) Аутори књижевних и умјетничких дјела заштићених овом конвенцијом уживају искључиво право да дају одобрења за репродуковање ових дјела, без обзира на који начин и у ком облику.

2) Законодавствима земаља Уније остављено је право да допусте репродуковање поменутих дјела у извјесним посебним случајевима под условом да ово репродуковање не иде на штету редовног коришћења дјела и да не наноси неоправдану штету законитим интересима аутора.

3) У смислу ове конвенције, свако звучно или визуелно снимање сматра се репродуковањем.

Члан 10

1) Дозвољени су цитати узети из дјела које је на законит начин већ постало доступно јавности под условом да је то у складу с добрим обичајима и у мјери оправданој циљем који се има постићи, подразумијевајући ту и цитате из новинских чланака и повремених зборника у облику прегледа штампе.

2) У погледу могућности да се на дозвољен начин користе књижевна или умјетничка дјела за илустровање наставе путем објављивања, радио-дифузних емитовања или звучних и визуелних снимања, уколико је ово коришћење оправдано циљем који се има постићи, надлежни су законодавство земаља Уније и посебни споразуми који постоје, или који ће оне закључити, с тим да такво коришћење буде у складу с добрим обичајима.

3) Приликом цитирања и коришћења наведених у ст. 1 и 2 овог члана морају да се назначе извор и име аутора, ако се његово име налази на оригиналу.

Члан 10bis

1) Законодавствима земаља Уније остављено је право да дозволе репродуковање путем штампе, или емитовање или преношење јавности путем жица актуелних чланака у којима се претресају економска, политичка или вјерска питања објављена у дневним листовима или повременим зборницима, или емитованих дјела исте врсте, ако њихово репродуковање или преношење није изричито забрањено. Међутим, извор мора бити увијек јасно назначен; санкцију због неиспуњења ове обавезе одређује законодавство земље у којој се заштита тражи.

2) Законодавствима земаља Уније остављено је исто тако да утврде услове под којима, приликом извјештавања о текућим догађајима путем фотографије или кинематографије, или путем радио-дифузије или преношења јавности путем жица, књижевна или умјетничка дјела гледана или слушана у току догађаја могу бити репродукована или учињена доступним јавности у мјери која оправдава циљ обавјештавања који се има постићи.

Члан 11

1) Аутори драмских, драмско-музичких и музичких дјела уживају искључиво право да дају одобрење: 1. за јавно приказивање и извођење својих дјела, подразумијевајући јавна приказивања и извођења свим средствима или поступцима; 2. за јавно преношење свим средствима приказивања и извођења својих дјела.

2) Иста права признају се ауторима драмских или драмско-музичких дјела за све вријеме трајања њихових права на оригинално дјело и у погледу права превођења њихових дјела.

Члан 11bis

1) Аутори књижевних и умјетничких дјела уживају искључиво право да дају одобрења: 1. за радио-дифузију својих дјела или њихово саопштавање јавности било којим средством бежичног преноса знакова, звукова или слика; 2. за свако саопштавање јавности, било жичним или бежичним путем, дјела емитованог путем радија, ако се ово саопштавање врши путем неке друге установе, а не изворне, односно почетне; 3. за саопштавање јавности путем звучника или било ког другог сличног уређаја за пренос знакова, звукова или слика дјела емитованог путем радија.

2) Законодавствима земаља Уније препушта се да утврде услове под којима ће се вршити права наведена у ставу 1 овог члана, али ови услови ће бити строго ограничени на земље које их буду прописале. Оне ни у ком случају не смију повриједити морално право аутора, ни његово право на правичну накнаду коју ће, у недостатку споразума, утврдити надлежни орган.

3) Уколико није друкчије прописано, одобрење дато у складу са ставом 1 овог члана не обухвата и одобрење за снимање дјела емитованог путем радија средствима за емитовање звукова или слика. Међутим, законодавствима земаља Уније се оставља да утврде режим ефемерних снимака које врши радио-дифузна установа својим сопственим средствима и за своје емисије. Ова законодавства могу да овласте да се поменути снимци чувају у званичним архивама због њиховог изузетног документарног значаја.

Члан 11ter

1) Аутори књижевних дјела уживају искључиво право да дају одобрење: 1. за јавно рецитовање својих дјела, подразумијевајући ту јавно рецитовање свим средствима или поступцима; 2. за јавно преношење свим средствима рецитовања својих дјела.

2) Иста права признају се ауторима књижевних дјела за све вријеме трајања њихових права на оригинално дјело, те у погледу превођења њихових дјела.

Члан 12

Аутори књижевних или умјетничких дјела уживају искључиво право да дају одобрење за адаптацију, аранжмане и друге преrade својих дјела.

Члан 13

1) Свака земља Уније може, уколико се тиче ње, да пропише резерве и услове који се односе на искључиво право аутора музичког дјела и аутора текста – чије је снимање с музичким дјелом он већ одобрио – да одобравају звучно снимање поменутих дјела са текстом када је то случај; све резерве и услови такве природе биће строго ограничени само на земље које их буду прописале и не могу ни у ком случају повриједити право аутора да добије правичну накнаду коју, у недостатку пријатељског споразума, утврђује надлежни орган.

2) Снимци музичког дјела који би се остварили у некој земљи Уније, у складу са чланом 13 3) конвенција потписаних у Риму 2. јуна 1928. и у Бриселу 26. јуна 1948. године, могу да се у тој земљи репродукују и без пристанка аутора музичког дјела до истека периода од двије године, рачунајући од дана када је поменута земља везана тим актом.

3) Снимци израђени на основу ст. 1 и 2 овог члана и увезени без одобрења заинтересованих страна у неку земљу у којој не би били дозвољени могу да буду заплијењени у тој земљи.

Члан 14

1) Аутори књижевних или умјетничких дјела имају искључиво право да дају одобрење: 1. за кинематографску адаптацију и репродукцију тих дјела и за пуштање у промет тако адаптираних и репродукованих дјела; 2. за јавно приказивање и извођење и жично преношење јавности тако адаптираних и репродукованих дјела.

2) Адаптација у било ком умјетничком облику кинематографских остварења која воде поријекло од књижевних или умјетничких дјела, не дирајући у овлашћење њихових аутора, остаје подвргнута давању одобрења аутора оригиналних дјела.

3) Одредбе члана 13 став 1 ове конвенције се не примјењују.

Члан 14 bis

1) Без штете за права аутора ма ког дјела које би могло бити адаптирано или репродуковано, кинематографско дјело је заштићено као оригинално дјело. Носилац ауторског права на кинематографско дјело ужива иста права као и аутор оригиналног дјела, подразумијевајући ту и права предвиђена у члану 14 ове конвенције.

2) а) Одређивање носилаца ауторског права на кинематографско дјело оставља се законодавству земље у којој се заштита тражи.

б) Међутим, у земљама Уније у којима законодавство међу овим носиоцима права признаје ауторе који су допринијели реализацији кинематографског дјела ови аутори, ако су се обавезали да дају те доприносе, не могу да се, осим ако није друкчије или посебно уговорено, противе репродуковању, пуштању у промет, јавном приказивању и извођењу, преношењу јавности путем жица, радио-дифузије саопштавању јавности, титловању и дублирању текстова кинематографског дјела.

ц) Питање да ли облик поменутог обавезивања, ради примјене подстава б), треба или не треба да буде писмени уговор или неки други одговарајући писмени акт рјешава се законодавством земље Уније у којој произвођач кинематографског дјела има сједиште или уобичајено пребивалиште. Међутим, законодавству земље Уније у којој се заштита тражи оставља се право да предвиди да ово обавезивање треба да буде извршено писменим уговорима или неким другим одговарајућим писменим актом. Земље које се користе овим правом морају о томе да извијесте генералног директора писменом изјавом коју он одмах саопштава осталим земљама Уније.

д) Под изразима „ако није друкчије или посебно уговорено” треба подразумијевати сваки ограничавајући услов којим може да буде пропраћено поменуто обавезивање.

3) Уколико се националним законодавством не одлучи друкчије, одредбе става 2б) не примјењују се на ауторе сценарија, дијалога и музичких дјела створених за реализацију кинематографског дјела, ни на његовог главног реализатора. Међутим, земље Уније чије законодавство не садржи одредбе које предвиђају примјену наведеног става 2б) на поменутог реализатора морају о томе да обавијесте генералног директора писменом изјавом коју он одмах саопштава свим другим земљама Уније.

Члан 14ter

1) Аутор или, послвије његове смрти, лица или установе којима је националним законодавством за то дато овлашћење – уживају у погледу оригиналних умјетничких дјела или оригиналних рукописа писаца и композитора неотуђиво право да буду заинтересовани у свакој каснијој продаји дјела послвије његовог првог излагања, које је извршио аутор.

2) Заштита предвиђена у ставу 1 овог члана може да се захтијева у цијелој земљи ако национално законодавство аутора прихвата такву заштиту и у обиму који је дозвољен законодавством земље у којој се заштита тражи.

3) Свако национално законодавство утврђује начин и стопу наплате.

Члан 15

1) Да би аутори књижевних и умјетничких дјела заштићени овом конвенцијом били сматрани таквим, док се не докаже супротно, и да би им, сходно томе, било дозвољено да пред судовима у земљама Уније подносе тужбе против повредилаца својих права, довољно је да им на дјелу буде назначено име на уобичајен начин. Овај став се примјењује чак и у случају да је то име псеудоним, ако псеудоним који је аутор прихватио не оставља никакву сумњу у погледу његовог идентитета.

2) Сматра се да је произвођач кинематографског дјела, док се не докаже супротно, оно физичко или правно лице чије је име назначено на том дјелу на уобичајени начин.

3) Код анонимних и псеудонимских дјела која не потпадају под дјела поменута у ставу 1 овог члана издавач чије је име на дјелу сматра се, у недостатку другог доказа, као лице које представља аутора; у том статусу оно је овлашћено да штити и користи његова ауторска права. Одредба овог става престаће да се примјењује кад аутор открије свој идентитет и докаже свој статус.

4) а) За необјављена дјела чији аутор није познат, али за кога се поуздано може да претпостави да је њихов аутор држављанин земље Уније, остављено је законодавству те земље да именује надлежни орган који ће заступати тог аутора и бити овлашћен да штити и користи његова права у земљама Уније.

б) Земље Уније које, сходно овој одредби, врше такво именовање обавјештавају о томе генералног директора писменом изјавом у којој наводе све податке који се односе на тако именовани орган. Генерални директор ову изјаву одмах саопштава свим осталим земљама Уније.

Члан 16

1) Свако дјело репродуковано на недозвољен начин може да се заплијени у земљама Уније у којима оригинално дјело ужива законску заштиту.

2) Одредба става 1 овог члана може да се исто тако примијени на репродуковања која потичу из неке земље у којој дјело није заштићено, или је престало да ужива заштиту.

3) Запљена се врши у складу са законодавством сваке земље.

Члан 17

Одредбе ове конвенције не могу ни у чему да повриједи право које припада влади сваке земље Уније да дозволи, надгледа или забрањује законским или полицијским мјерама промет, приказивање или излагање ма ког дјела или производа у погледу којих би надлежни орган имао да врши то право.

Члан 18

1) Ова конвенција се примјењује на сва дјела која у тренутку њеног ступања на снагу нису још, истеклом трајања заштите у њиховој земљи, постала јавно добро.

2) Међутим, ако неко дјело тиме што је истекло трајање заштите које му је раније било признато постане јавно добро земље у којој се заштита тражи, такво дјело не може да буде поново у њој заштићено.

3) Примјена овог принципа спроводи се сходно одредбама садржаним у специјалним конвенцијама које постоје или ће се у ту сврху закључити између земаља Уније. У недостатку сличних одредби заинтересоване земље прописују, свака уколико се ње тиче, начин на који се поменути принцип примјењује.

4) Одредбе ст. 1 до 3 овог члана подједнако се примјењују и у случајевима нових приступања Унији, или у случају када се заштита проширује примјеном члана 7 ове конвенције или одустајањем од резерви.

Члан 19

Одредбе ове конвенције не спречавају да се тражи примјена ширих прописа које би донијело законодавство неке од земаља Уније.

Члан 20

Владе земаља Уније задржавају право да приступе склапању посебних аранжмана уколико би се овим аранжманима ауторима дала шира права од оних која су им призната Конвенцијом, или уколико би они садржавали друге одредбе које нису супротне овој конвенцији. Одредбе постојећих аранжмана које одговарају наведеним условима остају на снази.

Члан 21

1) Посебне одредбе које се односе на земље у развоју налазе се у Анексу.

2) Са изузетком одредби члана 28 став 1б) ове конвенције, Анекс чини саставни дио овог акта.

Члан 22

1) а) Унија има Скупштину коју сачињавају земље Уније везане одредбама чл. 22 до 26 ове конвенције.

б) Владу сваке земље представља један делегат уз евентуалну помоћ замјеника, савјетника и стручњака.

ц) Издатке сваке делегације сноси влада која ју је именовала.

2) а) Скупштина:

i) расправља о свим питањима која се односе на одржавање и развој Уније и примјену ове конвенције;

ii) даје Међународном бироу за интелектуалну својину (у даљњем тексту: Међународни биро), предвиђеном у Конвенцији о оснивању Свјетске организације за интелектуалну својину (у даљњем тексту: Организација), упутства која се односе на припрему конференција за ревизију, водећи при томе строго рачуна о примједбама земаља Уније које нису везане одредбама чл. 22 до 26 ове конвенције;

iii) разматра и одобрава и рад генералног директора Организације у вези са Унијом и даје му сва потребна упутства која се односе на питања из надлежности Уније;

iv) бира чланове Извршног одбора Скупштине;

v) разматра и одобрава извјештаје и рад Извршног одбора и даје му упутства;

vi) утврђује програм, усваја трогодишњи буџет Уније и одобрава завршне рачуне;

vii) усваја финансијски правилник Уније;

viii) оснива комитете стручњака и радне групе за које сматра да су потребне за остваривање циљева Уније;

ix) одлучује које земље нечланице Уније и које владине и међународне невладине организације могу да буду примљене да присуствују њеним засједањима у статусу посматрача;

x) усваја измјене чл. 22 до 26 ове конвенције;

xi) предузима сваку другу одговарајућу акцију која доприноси да се постигну циљеви Уније;

xii) извршава све остале задатке који проистичу из ове конвенције;

xiii) врши, под условом да их је прихватила, права која су призната Конвенцијом о оснивању Организације;

б) О питањима која исто тако интересују и друге уније којима управља Организација Скупштина одлучује пошто прибави мишљење Координационог одбора Организације.

3) а) Сваки члан Скупштине располаже једним гласом.

б) Половина земаља-чланица Скупштине сачињава кворум.

ц) Без обзира на одредбе из подстава б), ако је приликом засједања број заступљених земаља мањи од половине, али једнак и већи од једне трећине земаља-чланица Скупштине, она може да доноси одлуке; међутим, одлуке Скупштине, осим оних које се односе на њен пословник, постају извршне тек пошто се испуне услови наведени доље. Међународни биро саопштава поменуте одлуке земљама-чланицама Скупштине које нису биле заступљене, позивајући их да у року од три мјесеца од дана поменутог саопштења писмено изразе своје гласање или суздржавање. Ако је по истеку овог рока број земаља које су на тај начин гласале или се суздржале бар једнак броју земаља који је недостајао да би се постигао кворум за вријеме засједања, поменуте одлуке постају извршне под условом да истовремено потребна већина буде обезбијеђена.

д) Са изузетком одредби члана 26 став 2 ове конвенције одлуке Скупштине доносе се двотрећинском већином изражених гласова.

е) Суздржавање се не сматра гласањем.

ф) Један делегат може да представља само једну земљу и може да гласа само у њено име.

г) Земље Уније које нису чланице Скупштине примају се на њена засједања у статусу посматрача.

4) а) Скупштина се састаје једном сваке три године на редовно засједање на позив генералног директора и, осим изузетних случајева, у исто вријеме и на истом мјесту гдје се одржава Генерална скупштина Организације.

б) Ванредно засједање Скупштине сазива генерални директор на тражење Извршног одбора или једне четвртине земаља-чланица Скупштине.

5) Скупштина усваја свој пословник.

Члан 23

1) Скупштина има Извршни одбор.

2) а) Извршни одбор сачињавају земље које бира Скупштина међу земљама својим чланицама. Осим тога, земља на чијој територији Организација има своје сједиште располаже *ex officio* (по том основу) једним мјестом у Одбору са изузетком одредби члана 25 став 7б) ове конвенције.

б) Владу сваке земље-чланице Извршног одбора представља један делегат уз евентуалну помоћ замјеника, савјетника и стручњака.

ц) Трошкове сваке делегације сноси влада која ју је именовала.

3) Број земаља-чланица Извршног одбора одговара четвртини броја земаља-чланица Скупштине. У рачунању мјеста која треба да обезбиједи остатак који би се јавио последице дијељења са четири не узима се у обзир.

4) Приликом избора чланова Извршног одбора Скупштина води рачуна о правичној географској расподјели и о потреби да земље-чланице посебних аранжмана који би могли бити закључени у односу са Унијом буду међу земљама које сачињавају Извршни одбор.

5) а) Чланови Извршног одбора врше своје функције почев од завршетка засједања Скупштине у току ког су изабрани до сљедећег редовног засједања Скупштине.

б) Највише двије трећине чланова Извршног одбора могу да буду поново биране.

ц) Скупштина прописује начин избора и евентуалног поновног избора чланова Извршног одбора.

б) а) Извршни одбор:

i) припрема нацрт дневног реда Скупштине;

ii) подноси Скупштини предлоге у вези са нацртом програма и трогодишњег буџета Уније, које је припремио генерални директор;

iii) изјашњава се, у границама програма и трогодишњег буџета, о програмима и трогодишњим буџетима које припрема генерални директор;

iv) подноси Скупштини, уз одговарајуће коментаре, и повремене извјештаје генералног директора и годишње извјештаје о прегледу рачуна;

v) предузима све корисне мјере ради извршења програма Уније од генералног директора, у складу са одлукама Скупштине, и водећи рачуна о околностима које су наступиле између два редовна засједања Скупштине;

vi) извршава све остале задатке који су му дати у надлежност у оквиру ове конвенције.

б) О питањима која исто тако интересују остале земље Уније којима управља Организација Извршни одбор одлучује пошто прибави мишљење Координационог одбора Организације.

7) а) Извршни одбор се састаје једном годишње на редовном засједању, на позив генералног директора, уколико је могуће у исто вријеме и на истом мјесту гдје засједа и Координациони одбор Организације.

б) Извршни одбор састаје се на ванредном засједању на позив генералног директора, било на његову иницијативу, било на тражење предсједника Одбора или једне четвртине његових чланова.

8) а) Свака земља-чланица Извршног одбора располаже једним гласом.

б) Половина земаља-чланица Извршног одбора сачињава кворум.

ц) Одлуке се доносе простом већином изражених гласова.

д) Суздржавање се не сматра гласањем.

е) Један делегат може да представља само једну земљу и може да гласа само у њено име.

9) Земље Уније које нису чланови Извршног одбора примају се на његова засједања у статусу посматрача.

10) Извршни одбор доноси свој пословник.

Члан 24

1) а) Административне задатке Уније извршава Међународни биро који долази на мјесто бироа Уније уједињеног с бироом установљеним Конвенцијом о заштити индустријске својине.

б) Међународни биро нарочито обезбјеђује секретарство разних органа Уније.

ц) Генерални директор Организације је највиши функционер Уније и он је представља.

2) Међународни биро прикупља и објављује информације које се односе на заштиту ауторског права. Свака земља Уније саопштава, што је могуће прије, Међународном бироу текст сваког новог закона, као и све званичне текстове који се односе на заштиту ауторског права.

3) Међународни биро издаје мјесечну ревију.

4) Међународни биро пружа свакој земљи Уније, на њено тражење, обавјештење о питањима која се односе на заштиту ауторског права.

5) а) Међународни биро проучава и пружа услуге намијењене олакшању заштите ауторског права.

б) Генерални директор и сваки члан особља кога он одреди учествује, без права гласа, на свим сједницама Скупштине, Извршног одбора и сваког другог одбора стручњака или радне групе. Генерални директор или члан особља кога он именује секретар је ових органа по службеној дужности.

7) а) Међународни биро, сходно упутствима Скупштине и у сарадњи са Извршним одбором, припрема конференције за ревизију одредби Конвенције, осим одредби чл. 22 до 26 ове конвенције.

б) Међународни биро може да консултује међувладине и међународне невладине организације о припремама конференције за ревизију.

ц) Генерални директор и лица која он одреди учествују без права гласа у доношењу одлука на новим конференцијама.

8) Међународни биро извршава све остале задатке који су му стављени у надлежност.

Члан 25

1) а) Унија има свој буџет.

б) Буџет Уније обухвата и расход саме Уније, њен допринос буџету трошкова заједничких свим унијама, као и евентуално износ стављен на располагање буџету Конференције Организације.

ц) Као трошкови заједнички свим унијама сматрају се трошкови који нису намијењени искључиво Унији, већ, исто тако, једној или више других унија којима управља Организација. Удио Уније у овим заједничким трошковима сразмјеран је интересу који ови трошкови за њу представљају.

2) Буџет Уније се доноси водећи рачуна о потреби његовог усклађивања с буџетима осталих унија којима управља Организација.

3) Буџет Уније се финансира из следећих извора:

i) из доприноса земаља Уније;

ii) од такса и износа добијених за услуге које пружа Међународни биро у статусу Уније;

iii) од прихода добијених продајом публикација Међународног бироа о Унији и правима која иду уз ове публикације;

iv) од поклона, легата и субвенција;

v) од закупнине, камате и разних других прихода.

4) а) Ради одређивања свог доприноса (удјела) буџету, свака земља Уније сврстава се у једну класу и плаћа све годишње доприносе на основу извјесног броја јединица који се утврђује како слиједи:

I класа.....	25 јединица
II класа.....	20 јединица
III класа.....	15 јединица
IV класа.....	10 јединица
V класа.....	5 јединица
VI класа.....	3 јединице
VII класа.....	1 јединица

б) Уколико то раније није учинила, свака земља приликом депоновања свог инструмента о ратификацији или приступању наводи у коју класу жели да буде сврстана. Класу може да мијења. Ако изабере неку нижу класу, та земља ће морати о томе да обавијести Скупштину на једном од њених редовних засједања. Промјена ступа на снагу почетком календарске године послје поменутог засједања.

ц) Годишњи допринос сваке земље састоји се од износа чији је однос према укупној суми годишњих доприноса буџету Уније свих земаља исти као и однос између броја јединица класе у коју је сврстана и укупног броја јединица свих земаља заједно.

д) Доприноси се уплаћују 1. јануара сваке године.

е) Земља која касни са плаћањем својих доприноса не може да гласа ни у једном органу Уније чији је члан ако је заостатак њеног неплаћеног дуга једнак или већи од доприноса који она дугује за двије цијеле протекле године. Међутим, овој земљи може да буде дозвољено да задржи вршење свога права гласа у том органу све док тај орган сматра да је закашњење настало услед изузетних и неизбјежних околности.

ф) У случају да се буџет не усвоји прије почетка нове рачунске године, буџет из претходне године продужава се на начин предвиђен финансијским правилником.

5) Износ такса и сума које се дугују за услуге које је учинио Међународни биро у статусу Уније утврђује генерални директор, који о томе подноси извјештај Скупштини и Извршном одбору.

б) а) Унија посједује фонд за текуће издатке, основан од једнократне уплате коју је извршила свака земља Уније. Ако фонд постане недовољан, Скупштина одлучује о његовом повећању.

б) Износ почетне уплате сваке земље у наведени фонд, или њеног учествовања у његовом повећању, размјеран је доприносу те земље за годину у току које је фонд основан или одлучено повећање.

ц) О размјери и начину уплате одлучује Скупштина на предлог генералног директора и по прибављеном мишљењу Координационог одбора Организације.

7) а) Споразумом о сједишту, који је закључен са земљом на чијој се територији налази сједиште Организације, предвиђа се да ће, ако је фонд за текуће издатке недовољан, та земља давати аконтације. Износ ових аконтација и услови под којима се оне дају представљају у сваком случају предмет одвојених споразума између земље која је у питању и Организације. Све дотле док је обавезна да даје аконтације, та земља располаже *ex officio* једним мјестом у Извршном одбору.

б) Земља наведена у подставу а) и Организација имају право, свака од њих, да путем писменог саопштења откажу обавезу о давању аконтације. Отказ ступа на снагу три године по завршетку године у току које је био саопштен.

8) Преглед рачуна врши на начин предвиђен финансијским правилником једна или више земаља Уније или спољни контролори које, уз њихов пристанак, именује Скупштина.

Члан 26

1) Предлог за измјену чл. 22, 23, 24, 25 и 26 ове конвенције могу да поднесу свака земља-чланица Скупштине, Извршни одбор или генерални директор. Генерални директор саопштава ове предлоге земљама-чланицама Скупштине најмање шест мјесеци прије него што буду поднесени Скупштини на разматрање.

2) Сваку измјену чланова наведених у ставу 1 овог члана одобрава Скупштина. За усвајање је потребна већина од три четвртине изражених гласова; међутим, за сваку измјену члана 22 и става 2 члана 26 ове конвенције потребна је већина од четири петине изражених гласова.

3) Свака измјена чланова из става 1 овог члана ступа на снагу мјесец дана пошто генерални директор прими писмена саопштења о прихватању, извршеном у складу са њиховим одговарајућим уставним правилима, три четвртине земаља које су биле чланице Скупштине у тренутку када је измјена усвојена. Свака измјена тих чланова, прихваћена на тај начин, везује све земље које су чланице Скупштине у тренутку када измјена ступа на снагу, или које накнадно постану чланице; међутим, свака измјена којом би се повећавале финансијске обавезе земље Уније везује само оне између њих које су саопштиле своје прихватање поменуте измјене.

Члан 27

1) Ова конвенција може да се подвргне ревизији како би се у њу унијела побољшања која су такве природе да усавшавају систем Уније.

2) С тим циљем узастопно ће се одржавати конференције у једној од земаља Уније делегата тих земаља.

3) Са изузетком одредби члана 26 ове конвенције, које се примјењују на измјену чл. 22 до 26 ове конвенције, свака ревизија овог акта, подразумијевајући и Анекс, захтијева једнодушност постигнуту гласањем.

Члан 28

1) а) Свака земља Уније која је потписала овај акт може да га ратификује, а ако га није потписала – може да му приступи. Инструменти ратификације или приступања депонују се код генералног директора.

б) Свака земља Уније може да изјави у свом инструменту ратификације или приступања да се њена ратификација или приступање не односи на чл. 1 до 21 ове конвенције и на Анекс; међутим, ако је та земља већ дала изјаву у смислу члана VI став 1 Анекса, она једино може да изјави у поменутом инструменту да се њена ратификација или приступање не односи на чл. 1 до 20 ове конвенције.

ц) Свака земља Уније која је, сходно подставу б), искључила из дјеловања своје ратификације или свог приступања одредбе наведене у том подставу може накнадно, у сваком каснијем тренутку, да изјави да преноси дејствовања своје ратификације или приступања на ове одредбе. Таква изјава се депонује код генералног директора.

2) а) Чл. 1 до 21 ове конвенције и Анекс ступају на снагу три мјесеца пошто буду испуњена сљедећа два услова:

i) да је најмање пет земаља Уније ратификовало овај акт, или да му је приступило не дајући изјаву сходно ставу 1б) овог члана;

ii) да су Шпанија, Сједињене Америчке Државе, Француска и Уједињено Краљевство - Велика Британија и Сјеверна Ирска приступили Свјетској (универзалној) конвенцији о ауторском праву, измијењеној у Паризу 24. јула 1971. године.

б) Ступање на снагу наведено у подставу а) извршено је у погледу земаља Уније које су најмање три мјесеца прије овог ступања на снагу депоновале инструменте ратификације или приступања који не садрже изјаву у смислу става 1б) овог члана.

ц) У погледу сваке земље Уније на коју се не примјењује подстав б) и која ратификује овај акт или му приступи не дајући изјаву у смислу става 1б) овог члана, чл. 1 до 21 ове конвенције и Анекс ступају на снагу три мјесеца послје датума када је генерални директор саопштио депоновање инструмента ратификације или приступања о коме је ријеч, осим ако у депонованом инструменту није означен неки каснији датум. У овом посљедњем случају, чл. 1 до 21 ове конвенције и Анекс ступају на снагу у погледу ове земље на тако означени датум.

д) Одредбе подставова а) до ц) не дирају у примјену члана VI Анекса.

3) У погледу сваке земље Уније која ратификује овај акт, или му приступи са изјавом у смислу става 1б) овог члана или без ње, чл. 22 до 28 ове конвенције ступају на снагу три мјесеца послје датума када је генерални директор саопштио депоновање инструмента ратификације или приступања о коме је ријеч, осим ако на депонованом инструменту није означен неки каснији датум. У овом посљедњем случају, чл. 22 до 28 ове конвенције ступају на снагу за ту земљу на тако означени датум.

Члан 29

1) Свака земља ван Уније може да приступи овом акту и самим тим постане припадница ове конвенције и чланица Уније. Инструменти приступања депонују се код генералног директора.

2) а) Са изузетком подстава б), ова конвенција ступа на снагу за сваку земљу ван Уније три мјесеца послје датума када је генерални директор саопштио депоновање њеног инструмента о приступању, осим ако на депонованом инструменту није означен неки каснији датум. У таквом случају ова конвенција ступа на снагу за ту земљу на тако означен датум.

б) Ако ступању на снагу примјеном подстава а) претходи ступање на снагу чл. 1 до 21 ове конвенције и Анекса примјеном члана 28 став 2а) ове конвенције, поменута земља биће у међувремену везана чл. 1 до 21 Бриселског акта ове конвенције, који се замјењује чл. 1 до 21 ове конвенције и Анексом.

Члан 29bis

Ратификација овог акта или приступање овом акту сваке земље која није везана одредбама чл. 22 до 38 Штокхолмског акта ове конвенције, самим тим што може да се примијени члан 14 став 2 Конвенције којом се успоставља Организација, вриједи као и ратификација Штокхолмског акта или приступање овом акту уз ограничење предвиђено у члану 28 став 1б) тог акта.

Члан 30

1) Остављајући по страни изузетке који се дозвољавају у ставу 2 овог члана, у члану 28 став 1б), у члану 33 став 2 ове конвенције и у Анексу ратификација или приступање повлачи с пуним правом приступање свим одредбама и уживање свих користи које се предвиђају овом конвенцијом.

2) а) Свака земља Уније, ратификујући овај акт или приступајући му, може, са изузетком члана V став 2 Анекса, задржати корист од резерви које је раније формулисала под условом да о томе дâ изјаву приликом депоновања свог инструмента ратификације или приступања.

б) Свака земља ван Уније може да изјави, приступајући конвенцији и са изузетком члана V став 2 Анекса, да намјерава бар привремено да замијени члан 8 овог акта који се односи на право превођења одредбе на члан 5 Бернске конвенције од 1886. године, допуњене у Паризу 1896. године, подразумијевајући да се ове одредбе тичу само превода на језик који је у општој употреби у овој земљи. Са изузетком члана I став бб) Анекса, свака земља има право да примијени, у погледу права превођења дјела чија је земља поријекла земља која користи ову резерву, заштиту једнаку заштити коју признаје та земља.

ц) Свака земља може у сваком тренутку да се одрекне ових резерви путем саопштења које се упућује генералном директору.

Члан 31

1) Свака земља може да изјави у свом инструменту ратификације или приступања, или може да извијести генералног директора писменим саопштењем у сваком тренутку касније, да се ова конвенција примјењује на цијелу или на дио територије, означених у изјави или саопштењу, за чије спољне односе она сноси одговорност.

2) Свака земља која је дала такву изјаву или упутила такво саопштење може у сваком тренутку да саопшти генералном директору да ова конвенција престаје да се примјењује на цијелу или на дио територије.

3) а) Свака изјава дата на основу става 1 овог члана дејствује истог дана кад и ратификација или приступање чијем је инструменту прикључена и свако саопштење извршено на основу тог става почиње дејствовати три мјесеца од када га саопшти генерални директор.

Свако саопштење извршено на основу става 2 овог члана дејствује дванаест мјесеци од када га прими генерални директор.

4) Овај члан не би могао да се тумачи тако да садржи признање или да га прећутно прихвата било која земља Уније фактичког стања сваке територије на коју ову конвенцију примјењује нека друга земља Уније, на основу изјаве дате примјеном става 1 овог члана.

Члан 32

1) Овај акт замјењује у односима између земаља Уније и у обиму у коме се примјењује Бернску конвенцију од 9. септембра 1886. године и касније акте проистекле из повремених ревизија. Акти који су претходно на снази остају у потпуности уколико их овај акт не замијени на основу одредбе претходне реченице у односима са земљама Уније које не би ратификовале овај акт или му не би приступиле.

2) Земље ван Уније које приступе овом акту примјењују га, осим одредби става 3 овог члана, на сваку земљу Уније која није везана овим актом, или која је, иако њиме није везана, дала изјаву предвиђену у члану 28 став 1б) ове конвенције. Поменуте земље дозвољавају да одређена земља Уније у својим односима са њима:

а) примјењује одредбе најскоријег акта за који је везана и

б) са изузетком члана I став 6 Анекса, има право да прилагоди заштиту нивоу који предвиђа овај акт.

3) Свака земља која је користила било које право предвиђено у Анексу може да примијени одредбе Анекса које се односе на право или права која је користила у својим односима са сваком другом земљом Уније која није везана овим актом под условом да је ова посљедња земља прихватила примјену поменутих одредби.

Члан 33

1) Сваки спор између двије или више земаља Уније у вези са тумачењем или примјеном ове конвенције који не буде ријешен путем преговора може да се, на захтјев било које земље која је у питању, изнесе пред Међународни суд правде у складу са Статутом Суда, осим ако земљама о којима је ријеч не одговара неки други начин рјешавања. Међународни биро биће обавијештен од земље тужиоца о спору изнесеном пред Суд; он ће с тиме упознати и остале земље Уније.

2) Свака земља може, у тренутку када потписује овај акт или депонује свој инструмент ратификације или приступања, да изјави да се не сматра везаном одредбама става 1 овог члана. У погледу било ког спора између те земље и сваке друге земље Уније, одредбе става 1 овог члана се не примјењују.

3) Свака земља која је дала изјаву у складу са одредбама става 2 овог члана може у сваком тренутку да је повуче путем саопштења упућеног генералном директору.

Члан 34

1) Са изузетком члана 29bis ове конвенције, ниједна земља не може послије ступања на снагу чл. 1 до 21 ове конвенције и Анекса да приступи пријашњим актима ове конвенције, нити да их ратификује.

2) Послије ступања на снагу чл. 1 до 21 ове конвенције и Анекса ниједна земља не може да дâ изјаву на основу члана 5 Протокола, који се односи на земље у развоју, прикљученог Штокхолмском акту.

Члан 35

1) Ова конвенција остаје на снази без ограниченог трајања.

2) Свака земља може да откаже овај акт саопштењем упућеним генералном директору. Овај отказ повлачи и отказ свих пријашњих аката и производи дејствовање само у погледу земље која га је дала; Конвенција остаје на снази и извршна је у погледу осталих земаља Уније.

3) Отказ дејствује једну годину од дана када је генерални директор примио саопштење.

4) Право отказа предвиђено овим чланом не може да врши ниједна земља прије истека рока од пет година, рачунајући од дана када је постала чланица Уније.

Члан 36

1) Свака земља-чланица ове конвенције обавезује се да, у складу са својим уставом, усвоји потребне мјере да би се обезбиједила примјена ове конвенције.

2) Подразумијева се да у тренутку кад једна земља буде везана овом конвенцијом она мора да буде у могућности да, у складу са својим унутрашњим законодавством, доприноси примјени одредби ове конвенције.

Члан 37

1) а) Овај акт је потписан у једном примјерку на енглеском и француском језику и, са изузетком става 2 овог члана, депонован код генералног директора.

б) Генерални директор, послије савјетовања са заинтересованим владама, може да установи званичне текстове и на њемачком, арапском, шпанском, италијанском и португалском језику и на другим језицима које ће означити Скупштина.

ц) У случају спора о тумачењу разних текстова вјеродостојан је текст на француском језику.

2) Овај акт остаје отворен за потписивање до 31. јануара 1972. године; до тог датума примјерак наведен у ставу 1а) овог члана биће депонован код владе Републике Француске.

3) Генерални директор доставља двије усаглашене и овјерене копије потписаног текста овог акта владама свих земаља Уније и влади сваке друге земље, на њено тражење.

4) Генерални директор предузима регистровање овог акта код Секретаријата Организације уједињених нација.

5) Генерални директор саопштава владама свих земаља Уније потписе, депоновања, инструменте ратификације или приступања и изјаве садржане у тим инструментима или дате примјеном члана 28 став 1ц), члана 30 став 2а) и б) и члана 33 став 2 ове конвенције, ступање на снагу свих одредби овог акта, саопштење отказа и саопштења учињена примјеном члана 30 став 2ц), члана 31 ст. 1 и 2, члана 33 став 3 и члана 38 став 1 ове конвенције, као и саопштења наведена у Анексу.

Члан 38

1) Земље које нису ратификовале овај акт, или које му нису приступиле и које нису везане одредбама чл. 22 до 26 Штокхолмског акта могу до 26. априла 1975. године да врше, ако то желе, права предвиђена тим члановима као да су везане тим одредбама. Свака земља која жели да врши ова права с тим циљем депонује код генералног директора писмено саопштење које дејствује од дана када је примљено. Такве земље сматрају се чланицама Скупштине до означеног датума.

2) Док све земље Уније не постану чланице Организације, Међународни биро Организације дејствује и као Биро Уније, а генерални директор као директор тог бироа.

3) Ако су све земље Уније постале чланице Организације, права, обавезе и имовина Бироа Уније прелазе на Међународни биро Организације.

Анекс

Члан I

1) Свака земља која се сматра земљом у развоју, у складу са установљеном праксом Генералне скупштине Уједињених нација, која ратификује Париски акт, чији саставни дио чини овај анекс, или му приступи и која, с обзиром на свој економски положај и на своје социјалне и културне потребе, не сматра да може да одмах донесе потребне прописе да би обезбиједила заштиту свих права предвиђених у том акту, може путем саопштења депонованог код генералног директора, у тренутку депоновања свог инструмента ратификације или приступања или, са изузетком члана V став 1ц) овог анекса, сваког каснијег датума изјавити да ће користити право предвиђено у члану II или право предвиђено у члану III овог анекса, или и једно и друго од тих права. Она може, умјесто да користи право предвиђено у члану II Анекса, дати изјаву у складу са чланом V став 1а) овог анекса.

2) а) Свака изјава дата у смислу става 1 овог члана и саопштена прије истека периода од десет година, рачунајући од ступања на снагу чл. 1 до 21 Конвенције и овог анекса, сходно члану 28 став 2 Конвенције, важи до истека поменутог периода. Она може да буде обновљена у цјелини или дјелимично за друге узастопне периоде од десет година путем саопштења депонованог код генералног директора не више од 15 мјесеци, а ни мање од три мјесеца прије истека текућег десетогодишњег периода.

б) Свака изјава дата у смислу става 1 овог члана и саопштена по истеку периода од десет година, рачунајући од ступања на снагу чл. 1 до 21 Конвенције и овог анекса, сходно члану 28 став 2 Конвенције, важи до истека текућег десетогодишњег периода. Она може да се обнови као што је предвиђено у одредби друге реченице подстава а).

3) Свака земља која је престала да се сматра земљом у развоју, у смислу става 1 овог члана, није више овлашћена да обнавља своју изјаву као што је предвиђено у ставу 2 овог члана и која, службено или не, повлачи своју изјаву – није више у могућности да користи права наведена у ставу 1 овог члана, било по истеку десетогодишњег текућег периода, било три године пошто буде престала да се сматра земљом у развоју; овдје ће се примијенити рок који најкасније истекне.

4) Ако у тренутку када изјава, дата у смислу става 1 или става 2 овог члана, престане да важи, у складишту има примјерака произведених за вријеме важења дозволе издате на основу одредби овог анекса, такви примјерци моћи ће и даље да се пуштају у промет, све док не буду исцрпљени.

5) Свака земља која је везана одредбама овог акта и која је депоновала изјаву или саопштење сходно члану 31 став 1 Конвенције по предмету примјене поменутог акта на посебну територију чији положај може да се сматра сличним положају земаља наведених у ставу 1 овог члана, може у погледу те територије да да изјаву наведену у ставу 1, саопштење за обнављање наведено у ставу 2 овог члана. Све док та изјава или то саопштење буду важили, одредбе овог анекса примјењиваће се на територију у погледу које су дати.

6) а) Чињеница да нека земља користи једно од права наведених у ставу 1 овог члана не дозвољава некој другој земљи да пружа дјелима чија је земља поријекла прва земља која је у питању мању заштиту од оне коју је дужна да призна сходно чл. 1 до 20 Конвенције.

б) Право реципроцитета предвиђено у члану 30 став 2б) Конвенције, одредба друге реченице, не може да се на дан кад истиче рок који се примјењује сходно члану I став 3 овог анекса врши за дјела чија је земља поријекла земља која је дала изјаву у складу са чланом V став 1а) овог анекса.

Члан II

1) Свака земља која је изјавила да ће се користити правом предвиђеним у овом члану биће овлашћена у погледу дјела објављених у штампаном облику или у сваком другом сличном облику репродуковања да замијени искључиво право превођења предвиђено у члану 8 Конвенције системом неискључивих и непреносивих дозвола које је дао надлежни орган под условима наведеним доље и у складу са чланом IV овог анекса.

2) а) Са изузетком става 3 овог члана, ако по истеку периода од три године или дужег периода одређеног националним законодавством поменуте земље, рачунајући од првог објављивања једног дјела, његов превод није објављен на језику који је у општој употреби у тој земљи од носиоца права превођења или са његовим одобрењем, сваки држављанин поменуте земље моћи ће да добије дозволу да преведе дјело на поменути језик и да објави овај превод у штампаном облику или у сваком другом сличном облику репродуковања.

б) На основу овог члана, дозвола, такође, може да се дâ ако су сва издања превода објављеног на одређеном језику исцрпљена.

3) а) У случају превода на језик који није у општој употреби у једној или више земаља чланица Уније, период од једне године замијениће период од три године предвиђен у ставу 2а) овог члана.

б) Свака земља наведена у ставу 1 овог члана може, уз једнодушну сагласност развијених земаља-чланица Уније, у којима је исти језик у општој употреби, у случају превођења на овај језик да замијени период од три године наведен у ставу 2а) овог члана краћим периодом утврђеним сходно тој сагласности с тим да тај период, ипак, не може бити краћи од једне године. При свему томе, одредбе претходне реченице не могу да се примијене ако је језик о коме је ријеч енглески, шпански или француски. Сваки споразум у том смислу саопштиће се генералном директору владе оних земаља које га буду закључиле.

4) а) Ниједна дозвола наведена у овом члану неће моћи да се изда прије истека допунског рока од шест мјесеци у случају кад она може да се добије по истеку периода од три године, а десет мјесеци у случају кад она може да се дâ по истеку периода од једне године:

i) рачунајући од дана када је молилац испунио формалности предвиђене у члану IV став 1 овог анекса;

ii) или, ако су идентитет и адреса носиоца права непознати, рачунајући од дана када молилац, као што је предвиђено у члану IV став 2 овог анекса, пошаље копије молбе коју је поднио органу надлежном за издавање дозволе.

б) Ако је за вријеме рока од шест мјесеци превод на језик за који је молба поднесена објавио носилац права или са његовим одобрењем, ниједна дозвола се неће дати на основу одредби овог члана...

5) Свака дозвола наведена у овом члану моћи ће да се дâ само за школску и универзитетску употребу или ради истраживања.

б) Ако је превод једног дјела објавио носилац права превођења или са његовим одобрењем по цијени која може да се упореди с цијеном уобичајеном у одређеној земљи за слична дјела, свака дозвола издата на основу овог члана престаће да важи ако је тај превод на истом језику а његова садржина, у суштини, иста као језик и садржина превода објављеног на основу дозволе. Пуштање у промет свих већ израђених примјерака прије истека дозволе моћи ће да се настави све док не буду исцрпљени.

7) За дјела која су састављена претежно од илустрација дозвола да се изврши и објави превод текста и да се репродукују и објаве илустрације може да се дâ само ако су испуњени услови из члана III овог анекса.

8) Никаква дозвола не може да се дâ на основу овог члана ако је аутор повукао из промета све примјерке свог дјела.

9) а) Дозвола да се преведе једно дјело које је објављено у штампаном облику или у сваком другом сличном облику репродуковања може да се дâ и свакој радио-дифузној установи која има сједиште у земљи наведеној у ставу 1 овог члана, послѣ захтјева поднесеног надлежном органу те земље у ставу 1 овог члана, послѣ захтјева који је поднијела надлежном органу те земље поменутог установе с тим да буду испуњени сви сљедећи услови:

i) да се превод сачини од примјерка израђеног и набављеног у складу са законодавством поменуте земље;

ii) да се превод може да користи само у емисијама намијењеним настави или ширењу информација научног или стручног карактера посвећених стручњацима једног одређеног позива;

iii) да се превод користи искључиво у сврхе набројане у тачки ii) у емисијама које се дају на дозвољен начин а намијењене су корисницима на територији поменуте земље, подразумијевајући ту и емисије које се дају помоћу звучних или визуелних снимака остварених на законит начин и искључиво за такве емисије;

iv) да ниједно коришћење превода нема никакво лукративно обиљежје.

б) Звучни или визуелни снимци једног превода који је извршила радио-дифузна установа за вријеме важности дозволе дате на основу овог става могу да се користе у исте сврхе, са изузетком услова набројаних у подставу а) и у споразуму са том установом, и од друге радио-дифузне установе која има сједиште у земљи чији је надлежни орган издао дозволу.

ц) Под условом да се поштују сва мјерила и услови наведени у подставу а), дозвола се, исто тако, може да да радио-дифузној установи да преведе сваки текст уклопљен у акустичко-визуелно фиксирање направљено и објављено само за школску и универзитетску употребу.

д) Са изузетком подставова а) до ц), одредбе претходних ставова примјењују се на одобрење и коришћење сваке дозволе издате на основу овог става.

Члан III

1) Свака земља која је изјавила да ће се користити правом предвиђеним у овом члану биће овлашћена да замијени искључиво право репродуковања предвиђено у члану 9 Конвенције системом неискључивих и непреносивих дозвола, које је дао надлежни орган под условима наведеним доље и у складу са чланом IV овог анекса.

2) а) У погледу дјела на које се примјењује овај члан на основу става 7 овог члана и ако по истеку:

i) периода утврђеног у ставу 3 овог члана и рачунатог од првог објављивања једног одређеног издања таквог дјела, или

ii) једног дужег периода утврђеног националним законодавством земље наведене у ставу 1 овог члана и рачунато почев од истог датума – примјерци тог издања нису пуштени у продају у овој земљи да би се одговорило потребама било широке јавности, било школске и универзитетске наставе, од носиоца права репродуковања или са његовим одобрењем по цијени која може да се упореди с цијеном уобичајеном у поменутој земљи за слична дјела, сваки држављанин поменуте земље моћи ће да добије дозволу да репродукује и објави то издање по тој или по нижој цијени, да би се одговорило потребама школске и универзитетске наставе.

б) Дозвола да се репродукује и објави једно дјело које је пуштено у промет, као што је предвиђено у подставу а), може да се, такође, дâ под условима предвиђеним у овом члану ако, по истеку периода који се примјењује у одређеној земљи, да би се одговорило потребама било широке јавности, било школске и универзитетске наставе, по цијени која може да се упореди са цијеном која се тражи у поменутој земљи за слична дјела.

3) Период на који се односи став 2а) i) овог члана траје седам година. Међутим:

i) за дјела у којима се расправља о питањима из егзактних и природних наука и технологије, он ће трајати три године;

ii) за дјела која припадају области маште, као што су романи, пјесничка, драмска и драмско-музичка дјела, и за књиге о умјетности он ће трајати седам година.

4) а) У случају да дозвола може да се добије по истеку периода од три године, она неће моћи да се дâ на основу овог члана прије истека шестомјесечног рока:

i) рачунајући од дана када је молилац испунио услове предвиђене у члану IV став 1 овог анекса;

ii) или, ако су идентитет и адреса носиоца права репродуковања непознати, рачунајући од дана када је молилац, као што је предвиђено у члану IV став 2 овог анекса, приступио слању копија молбе коју је поднио органу надлежном за издавање дозволе.

б) У другим случајевима, и ако се члан IV став 2 овог анекса примјенује, дозвола неће моћи да се изда прије истека тромјесечног рока, рачунајући од дана слања копија молбе.

ц) Ако је за вријеме шестомјесечног или тромјесечног рока наведеног у подставовима а) и б) извршено пуштање примјерака у продају, као што је то предвиђено у ставу 2а) овог члана, никаква дозвола не може да се изда на основу овог члана.

д) Никаква дозвола се неће издати ако је аутор повукао из промета све примјерке издања за чије је репродуковање и објављивање дозвола тражена.

5) Дозвола да се репродукује и објави превод једног дјела неће се издати, на основу овог члана, у наведеним случајевима:

i) ако превод о коме је ријеч није објавио носилац права превођења или са његовим одобрењем;

ii) ако превођење није извршено на језику који је у општој употреби у земљи у којој је тражена дозвола.

б) Ако су примјерци издања једног дјела пуштени у продају у земљи наведеној у ставу 1 овог члана да би се одговорило потребама било широке јавности, било школске и универзитетске наставе, од носиоца права репродуковања или са његовим одобрењем, по цијени која може да се упореди са цијеном уобичајеном у поменутој земљи за слична дјела, свака дозвола издата на основу овог члана престаће да важи ако је то издање на истом језику а његова садржина, у суштини, иста као језик и садржина издања објављеног на основу дозволе. Пуштање у промет свих већ произведених примјерака прије истека дозволе моћи ће се наставити док не буду исцрпљени.

7) а) Са изузетком подстава б) дјела на која се примјењује овај члан су само дјела објављена у штампаном облику или у сваком другом сличном облику репродуковања.

б) Овај случај се, исто тако, примјењује на акустичко-визуелно репродуковање дозвољених акустичко-визуелних фиксирања, уколико они сачињавају или спајају заштићена дјела, као и на превод текста који их прати на језику који је у општој употреби у земљи у којој је тражена дозвола, пошто буде сасвим јасно утврђено да су акустичко-визуелна фиксирања о којима је ријеч замишљена и објављена само за школску и универзитетску употребу.

Члан IV

1) Свака дозвола наведена у члану II или члану III овог анекса моћи ће да се дâ једино ако молилац, у складу са прописима који су на снази у одређеној земљи, докаже да је од носиоца права тражио одобрење да преведе и да објави превод или да репродукује и објави издање, према случају, а није могао да добије његово одобрење, или, пошто је учинио све што му је била дужност да учини, није могао до њега да дође. Истовремено, кад подноси ову молбу носиоцу права, молилац мора о томе да извијести сваки национални или међународни центар за информације наведене у ставу 2 овог члана.

2) Ако молилац није могао да дође до носиоца права, он треба да упути авионском поштом препоручено копије молбе коју је поднио органу надлежном за издавање дозволе, издавачу чије се име налази на дјелу и сваком националном или међународном центру за информације који је могао да се означи у саопштењу депонованом с тим циљем код генералног директора од владе оне земље у којој се претпоставља да издавач има главно сједиште своје дјелатности.

3) Име аутора мора да буде означено на свим примјерцима превода или репродуковања обављеног за вријеме важности дозволе издате на основу члана II или члана III овог анекса. Наслов дјела мора бити стављен на свим примјерцима. Ако је ријеч о преводу, оригинални наслов дјела, у сваком случају, мора да се налази на свим примјерцима.

4) а) Ниједна дозвола дата на основу члана II или члана III овог анекса не може да се протегне на извоз примјерака и она ће важити само за објављивање превода или репродуковања, према случају, у оквиру територије земље у којој је та дозвола тражена.

б) Ради примјене подстава а), као извоз има се сматрати слање примјерака са једне територије у земљу која је за ову територију дала изјаву у складу са чланом I став 5 овог анекса.

ц) Ако једна владина установа или свака друга јавна установа земље која је, сходно члану II овог анекса, дала дозволу да се изврши превод дјела на други језик, осим енглеског, шпанског или француског, пошаље примјерке превода објављеног на основу такве дозволе у неку другу земљу, таква пошиљка, у смислу подстава а), неће се сматрати као извоз, ако су испуњени сљедећи услови:

i) да су лица којима се поједини примјерци упућују држављани земље чији је надлежни орган дао дозволу, или организација које групишу такве држављане;

ii) да се примјерци користе само за школску и универзитетску употребу или за истраживања;

iii) да слање примјерака и њихово дијељење лицима којима су намијењени нема никакво лукративно обиљежје;

iv) да је земља у коју су примјерци послати закључила споразум са земљом чији је надлежни орган издао дозволу да би се њиме одобрио пријем или дијељење, или обје ове радње, и да је влада ове посљедње земље саопштила генералном директору такав споразум.

5) Сваки примјерак објављен за вријеме важења дозволе издате на основу члана II или члана III овог анекса мора да садржи назначење на погодном језику, којим се тачно одређује да се примјерак пушта у промет једино у земљи или на територији на коју се примјењује поменута дозвола.

6) а) На националном плану предузеће се потребне мјере да:

i) дозвола допушта, у корист носиоца права превођења или репродуковања, што зависи од случаја, правичну накнаду, прикладну скали ауторских накнада које се редовно плаћају у случајевима слободно уговорених дозвола између заинтересованих у двјема одређеним земљама и

ii) да плаћање и трансфер те накнаде буду обезбијеђени; ако постоји национални пропис о девизама, надлежни орган уложиће све напоре, прибјегавајући међународним механизмима, да би се обезбиједио трансфер накнаде у међународно конвертибилној валути или у њеном еквиваленту.

б) У оквиру националног законодавства прописаће се потребне мјере да би се загарантовао исправан превод дјела и тачно репродуковање издања о коме је ријеч, што зависи од случаја.

Члан V

1) а) Свака земља, овлашћена да изјави да ће користити право предвиђено у члану II овог анекса, може, ако ратификује овај акт или му приступи, умјесто да дâ такву изјаву:

i) ако је земља на коју се примјењује члан 30 став 2а) Конвенције, да у смислу тог прописа дâ изјаву у погледу права превођења;

ii) ако је земља на коју се примјењује члан 30 став 2а) Конвенције, па чак и ако није земља ван Уније, да дâ изјаву као што је предвиђено у одредби прве реченице члана 30 став 2б) Конвенције.

б) У земљи која је престала да се сматра земљом у развоју, као што је наведено у члану I став 1 овог анекса, изјава дата у складу са овим ставом важи до дана када истиче рок који се примјењује сходно члану I став 3 овог анекса.

ц) Ниједна земља која је дала изјавусходно према овом ставу не може накнадно да користи право предвиђено у члану II овог анекса чак и онда ако повуче дату изјаву.

2) Са изузетком става 3 овог члана, ниједна земља која је користила право предвиђено у члану II овог анекса не може накнадно да дâ изјаву у складу са ставом 1 овог члана.

3) Свака земља која је престала да се сматра земљом у развоју, као што је наведено у члану I став 1 овог анекса, моћи ће, најкасније двије године прије истека рока који се примјењује сходно члану I став 3 овог анекса, да дâ изјаву у смислу одредбе прве реченице члана 30 став 2б) Конвенције, без обзира на чињеницу да није у питању земља ван Уније. Ова изјава дејствује од дана кад истиче рок који се примјењује у складу са чланом I став 3 овог анекса.

Члан VI

1) Свака земља може да изјави, почев од датума који носи овај акт и у сваком тренутку прије него што буде везана одредбама чл. 1 до 21 Конвенције и овим анексом:

i) ако је ријеч о земљи која би, ако би била везана одредбама чл. 1 до 21 Конвенције и овим анексом, била овлашћена да користи права наведена у члану I став 1 овог анекса, која ће примјењивати одредбе члана II или члана III овог анекса, или и једне и друге, на дјела чија је земља поријекла земља која, примјеном тачке ii) овог става, прихвата примјену ових чланова на таква дјела или која је везана одредбама чл. 1 до 21 Конвенције и овим анексом; једна таква изјава може да се односи на члан V умјесто на члан II овог анекса.

ii) ако прихвати примјену овог анекса на дјела чија је земља поријекла од земаља које су дале изјаву на основу тачке i) овог става или саопштења на основу члана I овог анекса.

2) Свака изјава, сходно ставу 1 овог члана, мора бити дата писмено и депонована код генералног директора. Она дејствује од дана депоновања.

Да би потврдили ово, потписани су, с тим циљем овлашћени прописима, потписали овај акт.

Сачињено у Паризу, 24. јула 1971. године.